

Arrest

nr. 122 565 van 15 april 2014
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LOOPMANS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Abdelmajid DERIOUCH, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 1969 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 februari 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 maart 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 maart 2014.

1.3. Op 17 maart 2014 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aan verzoeker betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, een moslim van Arabische afkomst bent, en op 11 mei 1967 in Tanger (Marokko) geboren bent. Toen u ongeveer 18 maanden oud was verhuisde u samen met uw ouders M.(...) B.(...) D.(...) en A.(...) M.(...) naar België. U groeide op in België, volgde er school en werkte er. Doorheen de jaren had u diverse verblijfsvergunningen van uiteenlopende duur. U heeft echter nooit de Belgische nationaliteit verkregen. Tot de dood van uw vader (2002) keerde u regelmatig terug naar Marokko om er enkele weken vakantie te nemen. Op 2 februari 1990 werd u als mededader van 'valsheid in geschrifte' en als 'mededader van oplichting' door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete (met uitstel van drie jaar voor de hoofdgevangenisstraf). Op 14 januari 1992 werd u als mededader van poging tot diefstal door middel van geweld of bedreiging, diefstal gepleegd zijnde bij nacht (door twee of meer personen wapens of wapensgelijkende voorwerpen getoond of gebruikt zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was), en zware diefstal door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden. Op 18 december 1992 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden omwille van diefstal. Op 8 juni 1995 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen omwille van zware diefstal, verduistering, diefstal, en poging tot diefstal veroordeeld tot een gevangenisstraf van tweemaal vier maanden. In 2002 kwam uw broer Mohamed om het leven bij een verkeersongeval in Marokko. In 2003 overleed uw vader nadat hij door de Belgische autoriteiten was uitgewezen. Hij werd in uw bijzijn in Marokko begraven. Na zijn begrafenis keerde u niet meer terug naar Marokko. Op uw 21 december 2004 verliepen uw tijdelijke identiteitskaarten (I.K. Vrm. Nr. NZY223984 dd. 02/03/2000 - I.K. Vrm. NZY216069 dd. 22/12/1999). Nadien beschikte u niet langer over een geldige verblijfstitel. In 2005 werd uw broer Ahmed in Antwerpen vermoord. Rond dezelfde periode (ongeveer acht jaar voor het gehoor) kreeg u last van een liesbreuk. Op 5 april 2007 werd uw aanvraag tot 'herinschrijving' geweigerd. Op 9 januari 2009 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. U weigerde het bevel te ondertekenen. Op 27 maart 2009 werd u als mededader van bedreigingen (mondeling of schriftelijk, onder bevel of voorwaarde of criminele straf) en belaging door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Op 3 december 2009 en 14 mei 2010 kreeg u opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. U weigerde opnieuw om het bevel te ondertekenen. Op 18 februari 2011 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden omwille van bedreigingen (mondeling of schriftelijk, onder bevel of voorwaarde of criminele straf), andere misdrijven, slagen en verwondingen (met bloeduitstorting, verwondingen, ziekte), bedreigingen, vals bericht van aanslag. Op 10 september 2011 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten, maar u weigerde het bevel te ondertekenen. Op 31 september 2012 werd uw poging tot 'herinschrijving' nogmaals geweigerd. Op 5 februari 2014 werd u door de politie van Sint-Niklaas opgepakt wegens illegaal verblijf en valsheid in geschrifte. U ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies art. 7, 1,1°&3° (wet van 15 december 1980). U werd dezelfde dag overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas in afwachting van uw repatriëring. Op 13 februari 2014 weigerde u de voorziene repatriëring naar Tanger. Op 26 februari 2014 diende u een asielaanvraag in, waardoor de op 27 februari 2014 voorziene repatriëring onder escorte werd geannuleerd.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beslist dat u niet aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagt er niet in om het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat u in Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals deze wordt gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. U verklaart dat een terugkeer naar Marokko uitgesloten is omdat u er niemand heeft (zie CGVS, p. 2, 3, 4), u het land niet of nauwelijks kent (zie CGVS, p. 3), u onvoldoende financiële middelen heeft (zie CGVS, p. 3), u medische problemen heeft (zie CGVS, p. 2, 4), u geen terugkeerpremie krijgt (zie CGVS, p. 2). Deze asielmotieven zijn van persoonlijke en socio-economische aard en ressorteren derhalve niet onder de criteria van de Conventie van Genève die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een

sociale groep. U maakt bovendien expliciet duidelijk dat uw asielaanvraag niet werd ingegeven door politieke of religieuze motieven (zie CGVS, p. 2, 4, 5). De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. U haalt immers geen elementen aan die er op wijzen dat u in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De hierboven vermelde asielmotieven hebben niets van doen met een reëel risico op doodstraf of executie (art. 48/4 §2.a, wet van 15/12/1980), of een reëel risico op foltering of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer (art. 48/4 §2.b, wet van 15/12/1980). Dat u geen of onvoldoende financiële middelen ter beschikking heeft om in uw levensonderhoud te voorzien en u in Marokko geen sociaal netwerk heeft, betekent allerminst dat u het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de vorm van foltering of vernederende behandeling of bestraffing (art. 48/4 §2.b, wet van 15/12/1980). In de eerste plaats omdat het enkel om een blote bewering gaat die u niet staft met concrete elementen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u voor de dood van uw vader meermaals naar Marokko terugkeerde om er vakantie te nemen en er even in 'een andere sfeer' te zijn (zie CGVS, p. 4). Het is dan ook bijzonder weinig overtuigend dat u in Marokko niet over de mogelijkheid beschikt om u in de maatschappij te integreren en er op een duurzame wijze uw leven op te bouwen. U beweert verder dat u zware medische problemen heeft en dat u naar alle waarschijnlijkheid nog slechts enkele jaren te leven heeft. Gevraagd naar de aard van uw medische problemen verwijst u echter enkel naar een liesbreuk waar u al acht jaar last van heeft (zie CGVS, p. 2, 4). Bovendien haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Marokko (net als in België) geen behandeling voor dit probleem kan krijgen. Er kan bijgevolg bezwaarlijk van een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gesproken. Dat u van België geen terugkeerpremie krijgt vormt evenmin een reden om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Dergelijke asielmotieven ressembleren immers niet onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verder wordt het door u ingeroepen reëel risico op het lijden van ernstige schade in ernstige mate ondergraven door het feit dat u zich bereid toont om naar Marokko terug te keren indien u met de Belgische staat een 'financiële deal' kan bekomen (zie CGVS, p. 2). Verder laat u zich ontvallen dat u zou terugkeren indien u over de nodige financiële middelen zou beschikken (zie CGVS, p. 3). In dat geval zouden ze u zelfs niet eens 'in een vliegtuig moeten steken' (zie CGVS, p. 3). Bovendien heeft u ondanks de diverse bevelen om het Belgisch grondgebied te verlaten én een door u geweigerde poging tot repatriëring op 13 februari 2014, nog tot 26 februari 2014 gewacht om asiel aan te vragen. Dat u wachtte tot de dag voor de voorziene repatriëring onder escorte om een asielaanvraag in te dienen, relativeert uiteraard het door u ingeroepen risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor om uw verklaringen te staven. De subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

U legt verder geen documenten voor die de bovenvermelde appreciatie kunnen veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Ontvankelijkheid

In de verweernota wordt gesteld dat het beroep niet ontvankelijk is wegens laattijdigheid vermits de bestreden beslissing werd betekend op 17 maart 2014 en de laatste nuttige dag bijgevolg 1 april 2014 is.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing per drager naar het opvangcentrum in Merksplas werd gebracht op 17 maart 2014, doch dat de "beslissing van het CGVS d.d. 17/03/2014, (...) op 18/03/2014 aan hogergenoemde persoon werd betekend" (adm. doss., stuk 1, 1ste en 3de pagina). Het beroep werd ingediend op 2 april 2014 en is bijgevolg tijdig ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat men van een asielzoeker niet kan verwachten dat hij een onmogelijk bewijs aanbrengt ter staving van zijn asielaanvraag. Hij stelt dat hij ten eerste "gehandicapt" is om op adequate wijze relevante stukken/bewijzen naar voor te brengen. Hij wijst erop dat het overeenkomstig artikel 57/7 van de vreemdelingenwet aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om zelf ook de nodige navorsingen te doen teneinde het relaas op zijn geloofwaardigheid te toetsen en dat het Commissariaat-generaal niet kan volstaan met simpelweg te stellen dat de asielzoeker geen stukken bijbrengt als bewijs. Indien er voldoende waarachtigheid wordt getoond, indien er begin van bewijs wordt bijgebracht dan moet hieraan het voordeel van de twijfel worden geboden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen grondig onderzoek werd gevoerd zoals dat van haar kan en mag verwacht worden gelet op alle mogelijke middelen en kanalen/netwerken waarover zij beschikt, dat evenmin ernstig werd onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn / kunnen zijn waaraan hij blootgesteld wordt indien hij zou teruggeleid worden naar zijn land van herkomst en dat het als een paal boven water staat dat hij een gegronde vrees heeft om in Marokko te stoten op mensonterende behandeling nu hij door de Marokkaanse autoriteiten zal behandeld worden als een paria, een uitgestotene. Verzoeker meent dat hem minstens het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden verleend daar het overduidelijk is dat hij en zijn zoon bij een terugkeer naar Marokko het slachtoffer zullen worden van wrede en onmenswaardige behandelingen en praktijken.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en beginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden acht. Evenmin geeft hij enige toelichting in welke zin er volgens hem sprake zou zijn van machtsoverschrijding of machtsafwending. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat men van een asielzoeker niet kan verwachten dat hij een onmogelijk bewijs aanbrengt ter staving van zijn asielaanvraag en stelt dat hij ten eerste "gehandicapt" is om op adequate wijze relevante stukken/bewijzen naar voor te brengen, richt hij zich tegen een bijkomstig motief en gaat hij volledig voorbij aan de determinerende overwegingen dat (i) de door hem ingeroepen asielmotieven, namelijk dat een terugkeer naar Marokko uitgesloten is omdat hij er niemand heeft, hij het land niet of nauwelijks kent, hij onvoldoende financiële middelen heeft, hij medische problemen heeft en hij geen terugkeerpremie krijgt, van persoonlijke en socio-economische aard zijn en derhalve niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, (ii) hij evenmin elementen aanhaalt die erop wijzen dat hij in Marokko een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade daar de hierboven vermelde asielmotieven niets van doen hebben met een reëel risico op doodstraf of executie of een reëel risico op foltering of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer, het feit dat hij geen of onvoldoende financiële middelen ter beschikking heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij in Marokko geen sociaal netwerk heeft immers allerm minst betekent dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de vorm van foltering of vernederende behandeling of bestraffing, hij bovendien voor de dood van zijn vader meermaals naar Marokko terugkeerde om er vakantie te nemen zodat het dan ook weinig overtuigend is dat hij in Marokko niet over de mogelijkheid beschikt om zich in de maatschappij te integreren en er op een duurzame wijze zijn leven op te bouwen, hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij in Marokko geen behandeling voor zijn medische problemen – zijnde een liesbreuk – kan krijgen, het feit dat hij

van België geen terugkeerprijs krijgt evenmin ressorteert onder de definitie van subsidiaire bescherming, het door hem ingeroepen reëel risico op het lijden van ernstige schade verder in ernstige mate wordt ondergraven door het feit dat hij zich bereid toont om naar Marokko terug te keren indien hij met de Belgische staat een 'financiële deal' kan bekomen en hij zich laat ontvallen dat hij zou terugkeren indien hij over de nodige financiële middelen zou beschikken en ook het feit dat hij wachtte tot de dag voor de voorziene repatriëring onder escorte om een asielaanvraag in te dienen het door hem ingeroepen risico op het lijden van ernstige schade relativeert.

Gelet op bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, kan verzoeker overigens bezwaarlijk voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing vaag zou zijn of zou getuigen van het spreekwoordelijk zoeken naar spijkers op laag water.

Waar verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan zorgvuldig onderzoek verwijt, gaat hij er aan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat er in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op grond van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing rechtsgeldig en op goede gronden besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing zou genomen zijn met schending van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.*

Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen."

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen en dat de nadelige gevolgen van een beslissing voor de belanghebbende niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het

voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige blijft steken in het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het uiten van ongefundeerde beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.4. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoeker in zijn “annulatieberoep” vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizendveertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS